

Вдається чи ні

Василь Стус

Вдається чи ні
сього разу повернутись додому?
Вдається чи ні?
Старий терикон шахти 10-біс,
де ти в дитинстві збирав вугілля,
обріс чотирма новими.
І де з них твій давній — не збагнеш.
Вулицею здибають тебе
незнайомі люди.
Двоє старих,
чий син десять літ тому
загинув в авіаційній катастрофі,
колишуть немовля.
Давні стежки переорано,
дороги дитинства
засаджені кукурудзою.
І навіть мама
з недовірою позирає на тебе —
це ти чи ні?
Йде середина літа.
Якраз над нашим городом,
над яблунями, обприсканими хлорофосом,
над карликовим вишником,
висадженим пару літ тому
над твоєю осамотілою головою.
Йде середина літа.
Зрідка дощить високе серпневе небо,
гавкають собаки по дворищах
і крайня зоря над самим небосхилом
надсадно продирається крізь віття дерев.
Йде середина літа.
І видиться тобі потемнілий став,
степ, охололий від птаства
і збирачів овочу,
видиться вечір,
заволочений хмарами,
видиться хатка — без вікон і без дверей.

Йде середина літа.